

VIEŠPATIES VAKARIENĖ

„Tai darykite mano atminimui“ (Lk. 22:19)

KRIKŠČIONYBĖJE yra įvairių teorijų, liečiančių Viešpaties vakarienę – jos reikšmę ir atitinkamą paminėjimo laiką. Daugelis mokytų krikščionių pripažįsta faktą, kad ji buvo įvesta kaip Žydų Paschos antitipas. Senesnės bažnyčios, Romos ir Graikų Katalikai, Episkopalai ir t. t., stengiasi iškilmingai paminėti mūsų Viešpaties mirtį, atlikdami tai kasmet. Iš pradžių buvo daromas paminėjimas pagal mėnulio kalendoriaus apskaičiavimus – pirmojo Žydų mėnesio Nisan keturiolikta dieną, t. y., tą dieną, kada Žydai pjaudavo tipinį Paschos avinėlį. Vis tik vėliau, pasikeitimas dienos apskaičiavimo būde įvyko toks, kad mūsų Viešpaties mirtį ėmė minėti artimiausią penktadienį, t. y. per Didįjį penktadienį, o Jo prisikėlimą – Velykų sekmadienį. Naujesniuose krikščioniškuose išpažinimuose to papročio buvo atsisakyta, gal būt, norint padaryti tiek pakeitimų, kiek tiktai yra galima tarp Protestantiškų paminėjimo papročių, ceremonijų ir Katalikų. Dėl to randame, kad dauguma protestantų nesusieja Viešpaties Vakarienės su Žydų Pascha ir neįvertina to fakto, kad mirtis žydiškojo avinėlio, kuri minima kasmet keturiolikta Nisano, simbolizavo mūsų Viešpaties Jėzaus mirtį, įvykusią tą pačią dieną, o tai yra antitipas įvykusio tipo.

Jie nėra visai be priekaišto dėl tokio šio fakto nepastebėjimo, nes mums reikia atsiminti, kad nors senesnės bažnyčios pamini Viešpaties mirtį jos metinėse, tačiau įvedė kitokias apeigas, ceremonijas, panašias į Paminėjimą, be Švento Rašto leidimo ir kurios niekuo nesusijusios su šiuo simboliu. Pavyzdžiui, vidutiniškai sugebančiam mąstyti katalikui ar protestantui, katalikiškos mišios yra tiktai atsiminimas mūsų Viešpaties mirties, bet tai nėra mišių ta tikroji reikšmė. Mišios, teologiniu požiūriu, suprantamos, kaip iš naujo aukojama auka, o ne tiktai prisiminimas tos vienintelės Aukos ant Kalvarijos. Protestantai, klaidingai suprasdami mišias, jog tai yra pakartojimas Viešpaties Vakarienės, pradėjo tikėti, kad nuo seniausių laikų Atminimo Vakarienė buvo atliekama bet koku patogių laikų. Be to, pas protestantus randame skirtingus požiūrius į tą dalyką: kai kurie dalyvauja minint kas savaitę, kiti kas mėnesį, dar kiti kas ketvirtį, pagal tai, kaip kam tai labiau pageidaujama, labiau naudinga. Toks minėjimo nereguliarumas nebuvo sumanytas nei mūsų Viešpaties, nei Apaštalų. Mūsų Viešpats įsteigė tą Paminėjimą ypatingame laike, tą ypatingą dieną metuose, kuri ir buvo tinkama; ir žodžiai „Tai darykite, kiek kartų“ lietuviškai ne tik duoną ir taurę, bet taip pat ir laiką, kada tas svarbus įvykis buvo minimas. Nesileisime čia į smulkmenišką išdėstymą Romos katalikų mokslo apie mišias, bet nukreipiame mūsų skaitytojus į Švento Rašto aiškinimą 3-čią tomą, anglų k. 98-104 psl.; lenkų k. 100-106 psl., primindami tik tai, pasitaikius šiai progai, kad painformuotam Romos ar Graikų katalikui, mišios jokioje žodžio prasmėje nėra paminėjimas tos tikrosios, vienintelės Kristaus Aukos. Jie tvirtina, kad tikrosios Kristaus Aukos užteko tik už buvusias nuodėmes praeityje, bet ne už įvykdytas vėliau, po to, ir kad Dievas įgaliojo teisingai paskirti jų hierarchijai ir kunigams, kad iš naujo sutverdami Kristų kiekvienam kartui, po to aukotų Jį iš naujo už kokią

tai ypatingą nuodėmę, ar nuodėmes – Didžiosios mišios už ypatingas asmens nuodėmes, o Tyliosios mišios už visuotinas nuodėmes viso susirinkimo.

Katalikai tvirtina, kad kunigo laiminimas perkeičia paprastą paplotėlį (ostiją) ir vyną į tikrą Kristaus kūną ir kraują, kuris tokiu būdu naujai sukuriamas tūkstantį, ir tūkstančius kartu kiekvienais metais, daugelio tūkstančių kunigų iš naujo vis aukojamas už tūkstančių tūkstančius nuodėmių. Mes, suprantama, nesutinkame su tuo ir laikome visa tai kaip visiškai antikrikščionišką dalyką, ir dauguma ortodoksinių protestantų noromis pritartų tam. Vis dėlto tie, kurie yra suorganizavę naujus protestantiškus tikėjimus, pasirodo, jog visai nepastebėjo to antikrikščioniško dalyko, nes jie remiasi tuo, kad senosios bažnyčios dažnai aukoja Mišias, taip pasiteisindami, kodėl jie dažnai mini Viešpaties Vakarienę. Bet dauguma protestantų, atrodytų lyg ir visai sąmoningų, mano, kad labai dažnas minėjimas (kaip yra mišiose) būtų neprotingas, nenaudingas. Tad dauguma jų pamini tik tris ar keturis kartus per metus, tikėdami, kad tos pamaldos tokiu būdu yra išskilmingesnės ir daro didesnę įspūdį visiems dalyvaujantiems. Mūsų nuomone, pirminis būdas paminėti mūsų Viešpaties mirtį kartą metuose, yra daug labiau išskilmingesnis ir darantis gilesnį įspūdį; be to, jis patvirtintas Šventojo Rašto, tačiau kiti būdai nėra. Taip vadinami „Mokiniai“ („Disciple“) bei „Broliai iš Plymonth“ ir kiti, nutarė minėti mūsų Viešpaties mirtį kiekvieną Viešpaties Dieną, t. y. pirmą savaitės dieną. Jie, mūsų nuomone, pateko į rimtą klaidą. Netinkamumas tokio mirties paminėjimo yra aiškiai matomas, net iš kelių pusių: pirmiausia, jie mini mirtį sekmadienį – dieną, kuri pati savyje yra atminimas Viešpaties prisikėlimo, ir tai yra visai kitas dalykas, t. y., džiaugsminga Velykinė šventė. Prarasdami tos datos svarbumo perspektyvą, nenuostabu, kad jie taip pat prarado pajautimą ir dienos laiko, t. y., kaip iš pradžių buvo nustatyta, mirties paminėjimas buvo įsteigtas vakare, o tuo tarpu jų įpročiu tapo ją minėti anksti rytą, arba per patį vidurdienį, arba po vidurdienio.

Neturėtume taip pat manyti, jog mūsų artimi bičiuliai krikščionys laikosi savo kas savaitinio minėjimo papročio visiškai niekuo nesiremdami. Bet kai išžiūrime į jų teiginius, kuriais remiasi, tai pamatome, kad jų labai nepakanka. Jų tvirtinimas, pavyzdžiui, yra toks, kad citatose Apd. 2:42,46; 20:7, kur rašoma apie mokinių susirinkimą kartu pirmą savaitės dieną „laužyti duonos“ yra kalbama apie Atminimo Vakarienę. Tačiau priešingai, mūsų nuomone, tie susirinkimai pirmą savaitės dieną buvo tik meilės puota, draugiškos vaišės ir niekada nebuvo skirtos, kad būtų pakeistos, ar kokioje tai prasmėje, reikštų Viešpaties Vakarienės prisiminimą. Atkreipkime dėmesį, kad tuose įvairiuose aprašymuose nekalbama apie „*taurę*“, reiškiančią mūsų Viešpaties kraują, o taurė turi būti laikoma kaip labai svarbi dalis šito simbolio, panašiai, kaip ir nerauginta duona, kuri simbolizuoja Jo kūną. Tos meilės puotos, draugiškos vaišės vyko tą dieną, kai Bažnyčia džiaugėsi dėl Viešpaties prisikėlimo ir, be abejonės, tam davė mintį aplinkybės pirmąjį sekmadienį, kai prisikėlė mūsų Viešpats, atsitikimas, kai Jis tą pačią dieną buvo atpažintas dviejų mokinių Emause laužant duoną, o vėliau tos dienos vakare – vienuolikos, kai jie susėdo valgyti ir Viešpats pasakė: „Ramybė jums“, tuo padarydamas, kad jų širdys degė iš džiaugsmo (Luko 24:30, 31; Jono 20:19). Tačiau priešingai yra su mūsų Viešpaties Vakariene, kuri, aiškiai matyti, yra įsteigta kaip priminimas Jo mirties ir mūsų sandoros, kaip Jo Kūno narių ir mūsų dalyvavimo kartu Jo kentėjimuose.

PIRMAS VIEŠPATIES VAKARIENĖS MINĖJIMAS

Mūsų paskaitoje svarstome apie pirminį šio atminimo įsteigimą. Ji buvo švenčiama prieš prasidedant tikrai Žydų Paschai, keturiolikta Nisano mėnesio dieną. Įstatymas susijęs su Pascha, buvo labai konkretus. Avinėlis turėjo būti paimtas į namus nuo bandos dešimtą Nisano, papjautas turėjo būti keturiolikta dieną ir valgomas keturioliktosios naktį prieš rytą. Simbolikoje Jėzus taip pat paaukojo Savo tautai dešimtą Nisano, bet jie Jo nepriėmė, išskyrus keletą ištikimųjų, o keturiolikta Jis buvo nukryžiuotas. Įvyko tai tą pačią dieną, pagal Žydų skaičiavimo tvarką, kurioje Jis buvo nukryžiuotas, kad Jis valgė avinėlį, paminėtą šioje paskaitoje, o po to buvo išduotas, dieną, kuri pas Žydus prasideda nuo saulės laidos ir tęsiasi iki kito vakaro. Vienas Evangelistas užrašė, kad mūsų Viešpats pasakė Savo mokiniams: „Troškite troškau valgyti su jumis šią Paschą, prieš kentėdamas“ (Lk. 22:15). Tai buvo Jo paskutinis minėjimas šios Žydiškos apeigos, kurią Jėzus, būdamas Žydu, buvo Įstatymo įpareigotas pilnai atlikti. Mes galime tiksliai nežinoti, kurią valandą tą keturiolikta dieną mūsų Viešpats su mokiniiais valgė avinėlį, tačiau gali būti, kad tai įvyko arti vidurnakčio. Kai suvalgė avinėlį, mūsų Viešpats tuomet įvedė tą naują Prisiminimą Savo mirties – Viešpaties Vakarienę, vietoj Paschos vakarienės valgant avinėlį pagal Įstatymą, pranešdamas apie tai Savo žodžiais: „Nuo šiol ... kiek kartų tai darysite, darykite Mano atminimui“. „*Tai*“ reprezentuoja antitipinį Avinėlį – „Dievo Avinėlį, kuris naikina pasaulio nuodėmę“, o tai darydami, tai yra, lauždami duoną ir gerdami iš „šito vynmedžio vaisiaus“, prisimename Viešpaties mirtį. Nuo to laiko minima jau Jėzaus mirtis, bet ne avinėlio, nes avinėlio antitipo išsipildymo laikas buvo jau atėjęs – ir tą pačią dieną, keletą valandų vėliau, Jėzus turėjo būti užmuštas, nukryžiuotas. Tokiu būdu mūsų Viešpats padėjo gilų ir platų pamatą tam naujai įvestam atminimui, dėl Savo Bažnyčios, atskirdamas ją nuo Žydiškos simbolikos, nurodydamas tikintiesiems į Save, kaip į antitipą, t. y., simbolio išsipildymą, ir dar gilesnę to simbolio reikšmę, susietą su išlaisvinimu visų tikrųjų Izraelitų, jau ne iš Faraono valdžios, bet iš valdžios antitipinio Faraono – Šėtono, išlaisvindamas visus Dievo tautos pirmagimius gausiam gyvenimui – amžinam gyvenimui.

Tie, kurie aiškiai mato tipą (Paschos avinėlio, v. p.), turi suprasti, kad jis negali taip sau praeiti, kol neįvyks jo antitipas – išsipildymas, o Žydų Paschos avinėlio papjovimas turėjo būti įvykdytas nustatytu Paschos metinės sukakties laiku, tai yra keturiolikta Nisano. Tuo remiantis tampa aiškesnė reikšmė Švento Rašto žodžių, kad: „Tuomet jie norėjo Jėzų suimti, bet nė vienas nepakėlė prieš Jį rankos, nes nebuvo atėjusi Jo valanda“ (Jn. 7:30; 8:20). Dievas numatė tą dalyką ir iš anksto patvarkė viską, kas susiję su tuo, o tipas tai aiškiai parodo. Mes jau daugiau nebešvenčiame tipo (Paschos, v. p.), bet tikėdami, kad antitipinė Dievo Avinėlio auka pakeitė tipinę auką, mes kaip krikščionys „darome tai“ prisimindami antitipinę auką, kadangi, kaip Apaštalas sako: „Nes jau paskerstas mūsų Paschos Avinėlis, Kristus. Tad švęskime šventes“ (1 Kor. 5:7,8). Buvo tai Žydų Paschos Vakarienės metu, Jėzui su Apaštalais valgant tipinį iškeptą avinėlį, kai mūsų Viešpats pasakė jiems: „Vienas iš jūsų ... išduos Mane“. Apaštalas Jonas sako mums, kad mūsų Viešpats buvo „nuliūdęs dvasioje“, aiškiai susijaudino, kai tai pasakė. Galime būti tikri, jog Viešpats buvo sukrėstas ne dėl to, kad Jis tampa išduodamas, nes aiškiai žinojo Savo išdavimo smulkmenas ir Savo mirtį. Priežastimi Jo nuliūdimo, galime manyti, buvo

mintis, kad vienas iš tų, kuriais Jis taip maloniai rūpinosi ir dėl kurių stengėsi, dabar pasirodė esąs nedėkingas, nedoras, bedievis; matyt, Jis gailėjo Judo. Tie Jėzaus žodžiai sukėlė mokinių susirūpinimą, ir jie Jo klausinėjo: „nejaugi aš?“, arba, imant graikiško žodžio reikšmę, toks klausimas reiškė: Viešpatie, ar Tu mane turi mintyje, mane kaltini? Aš juo nesu, ar taip? (Mk. 14:19). Ir visi mokiniai ėmė taip pat liūdėti. Gal buvo gerai, kad jiems teko patirti šį išmėginimą kaip tik tada, kai jiems visiems to reikėjo, kad paruoštų juos sunkiai valandai, sunkiems laikams, kokie jau laukė jų.

Judas, suprantama, taip pat paklausė, kaip ir kiti, nes jei jis nepaklaustų, tai reikėtų, kad prisipažintų kaltu. Mūsų Viešpaties atsakymas buvo, kad tai vienas iš tų, kuris su Juo vakarieniavo, ir padažęs duonos gabalėlį padavė Judui, kuris tuojau pat išėjo (Jn. 13:25-30). Tie įvykiai, vietoj to, kad suminkštintų Judo širdį ir pakeistų jo elgesį, kol dar nebuvo vėlu, tai sužadino jame piktavališką dvasią, taip kaip Dievo parodytas gailestingumas Faraonui, sustabdant bausmes, tik užkietino jo širdį. Vietoj to, kad pasipriešinti Priešininko sugestijoms, Judas vis daugiau galvojo apie tai, kol buvo apimtas šėtono dvasios: „įėjo į jį šėtonas“ ir visiškai pilnai pavergė jo širdį, jis tapo blogio įrankiu, ir, tikriausiai, pasijutęs netinkamu toje draugystėje, atsistojo ir išėjo. Iš to atrodo aišku, kad Judas nebuvo su visais, kai mūsų Viešpats numazgojo jiems kojas, ir dar aiškiau, kad jo nebuvo, kai Jėzus vėliau įsteigė Atminimą Savo mirties, su duona ir vynmedžio vaisiumi. Geriau buvo, kad jo nebuvo toje vakarienės dalyje; taip pat būtų geriau, kur tai galima, kad dalyvautų tik ištikimi, atsidavę Kristui mokiniai minint Jėzaus mirtį metinės sukakties laiku. Tačiau prisiminkime, jog mes nesugebame, negalime matyti ir teisti kito širdies. Todėl, kai artėjame prie to Atminimo šventimo, turi būti pakviesti visi, kurie tiki į brangų Kristaus išpirkimo kraują ir kurie išpažįsta pilną pasišventimą Viešpačiui. Palikime Viešpaties apvaizdai ištirti mus visus bendra-mokinius.

Dalindamas mokiniams neraugintą duoną, kaip Atsiminimą, mūsų Viešpats bendrai paaiškino, sakydamas: „Imkite, valgykite; tai yra Mano kūnas“. Labai aiški tų žodžių reikšmė, tai simbolizuoja arba reprezentuoja Mano kūną. Tai nebuvo iš tikrųjų Jo kūnas, kadangi jokioje to žodžio prasmėje, Jo kūnas dar nebuvo sulaužytas; jokia prasme nebuvo galima kam nors Jį valgyti, nei tiesiogine, nei antitipine prasme, nes tuo laiku auka dar nebuvo baigta. Bet šis paveikslas yra pilnas, kai suprantame, jog nerauginta duona reprezentavo mūsų Viešpaties kūną, kuris buvo be nuodėmės, nes raugas yra nuodėmės simbolis. Įstatyme buvo duoti ypatingi nurodymai, kad raugą reikėjo pašalinti tuo Paschos laiku. Kita proga mūsų Viešpats davė pamoką, kurioje išaiškinamas mums šis simbolis. Jis kalbėjo: „Dievo duona yra Tas, kuris nužengė iš dangaus ir duoda gyvybę pasauliui ... Aš esu gyvybės duona“ (Jn. 6:33,35). Kad suprastume, kaip mes turime įsisavinti tą gyvybės Duoną, būtina yra suprasti, kas tai yra. Pagal mūsų Viešpaties to dalyko paaiškinimą, tai buvo Jo kūnas, kurį Jis aukojo už mus. Tai nebuvo Jo iki-žmogiškas būvis, kaip dvasinės esybės, kuris buvo paaukotas, nors tai turėjo būti palikta kartu su Jo garbe, kad taip Jis galėtų priimti mūsų žmogišką prigimtį. Buvo tai faktas, kad mūsų Viešpats Jėzus buvo šventas, nekaltas, nesuteptas, atskirtas nuo nusidėjėlių ir be jokio susitepimo nuo mūsų tėvo Adomo, todėl buvo laisvas nuo nuodėmės. Tokiu būdu, Jis buvo tinkamas, kad taptų Adomo ir jo palikuonių Išpirkėju, ir tai leido Jam atiduoti Savo gyvybę kaip

išpirką už visus, apie ką bus paliudyta tinkamu laiku. Ir kada mes matome, kad tai buvo švari, nesutepta mūsų Viešpaties Jėzaus žmogiška prigimtis, kuri buvo atiduota už nusidėjėlius, paaukota už mus, tai suprantame, kas tai yra, ką esame privilegijuoti įsisavinti. Tai, ką Jis paaukojo už mus, mes turime „valgyti“ – įsisavinti dėl savęs. Kitais žodžiais sakant, Jo tobula žmogiška prigimtis buvo atiduota už mus, už Adomo išpirkimą, už visą žmonių giminę nuo pasmerkimo mirčiai, už teisę, kad galėtume sugrįžti į žmogišką tobulumą ir amžiną gyvenimą. Tačiau Šventas Raštas mums nurodo, kad jeigu Dievas ir laikytų mūsų visas praeities nuodėmes panaikintomis, o mus palaikytų kaip turinčius teisę sugrįžti į žmogišką tobulumą, vis tiek, tai nepadarytų mūsų tobulais ir neduotų mums teisės amžinam gyvenimui. Kad Adomo palikuonys galėtų pasinaudoti išpirkimu, atliktu mūsų Viešpaties auka, būtina yra, kad Jis ateitų antrą kartą ir tada būtų visam pasauliui Tarpininku, Pranašu, Kunigu ir Karaliumi, kad padėtų sugrįžti ir susiderinti su Dievu visiems, kurie pasinaudos tuo laiku pasiūlytomis privilegijomis.

Tas pačias palaimas Evangelijos Amžiaus Bažnyčia šiame Amžiuje gauna iš Atpirkėjo tikėjimu; būtent, gauna išteisinimą per tikėjimą – ne išteisinimą dvasinei prigimčiai, kurios niekada neturėjome ir kurios nepraradome, ir kurios Kristus neatpirko – bet išteisinimą žmogiškai prigimčiai, kurią tėvas Adomas turėjo ir prarado, o kurią išpirko Kristus, atiduodamas Savo kūną be nuodėmės, kaip išpirkos auką už mus. Taigi, duonos valgymas, visų pirma, mums reiškia – priėmimą ir įsisavinimą išteisinimo, norint atgauti žmogiškas teises ir privilegijas, garantuotas mums Viešpaties per paaukojimą tokių pat teisių. Panašiai ir vynmedžio vaisius, simbolizuoja mūsų Viešpaties gyvybę, atiduotą už mus – Jo žmogišką gyvybę, Jį, kaip žmogišką būtybę, Jo sielą, išlietą mirčiai už mus; o viso to įsisavinimas mums reiškia, visų pirma, kad mes priimame restitucines teises ir privilegijas, kurias Jėzus Savo paties kaina parūpino ir gavo mums.

GILESNE DUONOS IR TAURĖS REIKŠMĖ

KAIP jau esame matę, Dievo tikslas, *išteisiant Bažnyčią per tikėjimą* Evangelijos Amžiaus laike pirmiau, negu bus išteisintas pasaulis per paklusnumo darbus Tūkstantmetiniame Amžiuje, yra toks, kad duoti galimybę tiems, kurie jau dabar mato ir girdi, ir įvertina tą Didžiąją Auką, kurią Meilė padarė mūsų naudai, kad jie galėtų pasiūlyti savo kūnus kaip gyvas aukas, ir tokiu būdu, turėtų dalį kartu su mūsų Viešpačiu Jo aukoje, kaip Jo Kūno nariai. Ši papildoma ir gilesnė Mirties Minėjimo reikšmė nebuvo labai aiškiai mūsų Viešpaties nurodyta (žiūr. Diaglott vert. Lk. 22:20; 1 Kor. 11:25). Be abejo, tai buvo vienas iš tų dalykų, ką Jis paminėjo sakydamas: „Dar daug ką Aš turiu jums pasakyti, tačiau dabar jūs negalite pakelti. Bet kai ateis jis, Tiesos Dvasia, jis įves jus į visą Tiesą ... ir paskelbs jums tai, kas turi įvykti“. Ta Tiesos Dvasia, kalbėdama per Apaštalą Paulių, suprantamai paaiškina tą antrą, labai svarbią Atminimo reikšmę, kai jis rašo tai pasišventusiai Bažnyčiai: „Palaiminimo taurė, kuria laiminame, ar ji nėra *dalyvavimas* Kristaus kraujuje? Duona, kurią laužome, ar ji nėra *dalyvavimas* Kristaus kūne?“ – dalyvavimas su Kristumi kaip bendraaukotojai net iki mirties, kad per tai galėtų būti palaikyti vertais būti kartu su Juo ir dalyviais šlovės, kurią Jis gavo kaip dovaną už Savo ištikimybę. „Kadangi yra vienas *kepalas*, mes, daugelis, esame vienas kūnas“ (1 Kor. 10:16-17). Abu požiūriai tame iškilmingame patvarkyme yra svarbūs: yra būtina, kad mes matytume, visų

pirma, mūsų išteisinimą per Viešpaties auką. Po to reikia, jog suprastume, kad visas Kristus, Dievo požiūriu, yra sudėtinis kūnas iš daugelio narių, kurio Galva yra Jėzus, ir kad ta Bažnyčia, kaip visuma, turi būti sulaužyta, ir atsižvelgiant į tai, kiekvienas jos narys turi būti mūsų Viešpaties Jėzaus kopija, ir turi eiti Jo pasiaukojimo pėdomis. Mes tai darome aukodami savo gyvybes, „guldydami savo gyvybes už brolius“ taip, kaip Kristus paguldė savo gyvybę už visus. Nėra tai mūsų dvasinė gyvybė, kurią mes guldome, taip kaip tai nebuvo mūsų Viešpaties dvasinė gyvybė, kurią Jis paguldė aukoje. Bet taip, kaip Jis aukojo Savo *tikrai tobulą* būtybę, taip ir mes turime aukoti save kaip išteisintas būtybes, *laikomas tobulomis*, bet nesančiomis iš tikro tokiomis. Taurė taip pat reiškia kentėjimus. Yra viena taurė, nors joje sultys yra iš daugelio vynuogių, taip kaip yra vienas duonos kepalas, nors sudarytas iš daugelio grūdų. Tie grūdai negali išsaugoti savo individualumo ir savos gyvybės, jeigu jie turi pasidaryti duona kitiems. Vynuogės negali išsaugoti savęs kaip atskiros vynuogės, jeigu jos turi sudaryti gyvybę teikiančią Dvasią. Ir taip mes matome, kaip puikiai pasakė Apaštalas, jog Viešpaties žmonės (t. y. Kristaus Bažnyčios nariai; rašyta 1938 m; vertėjo past.) yra dalyviais vieno duonos kepalo ir vienos taurės.

Mūsų Viešpats labai aiškiai pareiškia, kad taurė, vynmedžio vaisius (niekur nėra ši taurė apibūdinta kaip vyno taurė, nors tai galėjo būti), reprezentuoja kraują, vadinasi, gyvybę: ne gyvybę išsaugotą, bet gyvybę išlietą, atiduotą, paaukotą gyvybę. Jis mums sako, kad tai buvo paaukota dėl nuodėmių atleidimo, ir kad visi, kurie norėtų būti Jo, būtinai turi gerti iš jos – turi priimti Jo auką ir įsisavinti ją tikėjimu. Visi, kurie nori būti išteisintais per tikėjimą, turi priimti gyvybę iš to vienintelio Šaltinio. Tai daro negalimu tvirtinimą, kad nemirtingumas įgyjamas be Kristaus; tai paneigia pareiškimą, kad gyvybė yra gaunama kaip paklusnumo Įstatymui rezultatas; tai taip pat paneigia tvirtinimą, kad įtikėjimas ir paklusnumas kuriam nors didžiam mokytojui yra tokios pat reikšmės dalykas ir suteikia amžiną gyvenimą. Tačiau nėra kito kelio įgyti amžiną gyvenimą, kaip tik per pripažinimą Viešpaties kraujo, kartą pralieto, kaip išpirkos kainos už viso pasaulio nuodėmes. Nėra kito vardo, duoto po dangumi žmonėms, per kurį mes turime būti išgelbėti. Lygiai taip nėra jokio kito kelio, kuriuo eidami galėtume pasiekti naują prigimtį, kaip tik priimdami Viešpaties kvietimą gerti iš Jo taurės ir būti laužtais kartu su Juo, kaip vieno duonos kepalo nariai, ir būti palaidotais su Juo krikšte į Jo mirtį, ir taip būti su Juo Jo prisikėlime garbėje, šlovėje ir nemirtingume (Rom. 6:3-5; 8:17).

Kaip paprastai, mūsų Viešpats turėjo ką nors pasakyti apie Karalystę. Tai buvo susiję su kiekviena Jo kalba, todėl ir šia ypatinga proga Jis primena mokiniams, kuriems jau buvo davęs pažadą bendra-paveldėjimo Karalystėje, jei liks ištikimi, paskelbdamas, jog Jis išeina gauti tos Karalystės, ir vėl sugrįš, kad jie gautų dalį su Juo. Tada dar pridūrė kalbėdamas, kad šis Atminimas, kurį Jis dabar įsteigė, turės savo išsipildymą toje Karalystėje. Ką tiksliai mūsų Viešpats turėjo mintyse tai sakydamas, sunku aiškiai apibrėžti, bet atrodo tinkama būtų galvoti, kad Jis turėjo omenyje, kad tų išbandymų ir kančių rezultate, atvaizduotų simboliais, bus džiūgavimas bei triumfas Karalystėje. „Jis matys Savo sielos sunkaus darbo vaisių ir bus patenkintas“ (Iz. 53:11). Jis atsigręš atgal į praeitį išmėginimus ir sunkumus, išvertus dėl ištikimumo ir paklusnumo Tėvo valiai, ir džiaugsis, kai matys viso to didingas pasekmes

Karalystės palaimose, kurios ateis visai žmonijai. Ir tokiam pat džiaugsmo dalyviu visi Jo mokiniai, kurie geria iš Jo vynu taurės, pirma – išteisinime, o antra – pasišventime, ir kurie kenčia su Juo. Jiems yra pažadėta, kad jie karaliaus su Juo, o kada tas karaliavimas prasidės, ir kada Karalystės darbas bus vykdomas, atsigręždami atgal, jie taip, kaip ir Jis, garbins Dievą už jų vedimą, nors tai buvo „siaurasis kelias“, pasiaukojimo ir savęs išsižadėjimo kelias. Mūsų Viešpaties tikėjimas atlaikė išbandymą per visas tas išmėginimų valandas, apie kurias Jis žinojo, kad arti jau tas laikas Jo suėmimo ir mirties. Tai, kad Jis pareiškė padėką Dievui už duoną ir taurę, parodo, kad sutinka džiaugsmingai priimti visus kentėjimus, kuriuos simbolizavo duonos laužymas ir vynuogių sutrynimai. Jis jau buvo patenkintas Tėvo patvarkymu ir galėjo dėkoti, tikėdamas, kad vėliau Jis galės dėl to labai džiaugtis. Sutinkamai su tuo, jiems išsiskiriant buvo sugiedotas himnas, garbinimo giesmė, be abejo dėkojant Tėvui, kad Jo bėgimo laikas beveik baigėsi, ir kad Jis yra gavęs ligi šiol pakankamai malonės kiekviename reikale.

Mūsų Viešpaties mirties metinė sukaktis skaičiuojama pagal mėnulį (Dabartinė Tiesa, 1996 m., 16, 64 psl.; 2002 m. 16 psl.; vert. past.). Taigi, tinkamas laikas švęsti Jo Atminimą būtų „tą naktį, kurią Jis buvo išduotas“, naktį – ne tuojau pat šeštą valandą (t. y., 18 val.; vert. past.), bet vėliau, skiriant laiko tam tikram būtinam pasiruošimui, būtinam simbolių reikšmės ištyrimui ir visos tos temos iš naujo apsvarstymui. Kaip paprastai, visur tą metinių dieną broliai susitiks iškilmingai paminėti tą didį įvykį, kurio dėka mes buvome išpirkti iš prakeikimo ir taip pat kartu prisiminti savo pasišventimą būti mirusiais su Kristumi; ir jeigu su Juo esame mirę, tai taip pat ir būsimie dalyviai Jo prisikėlime, pirmajame prisikėlime garbei, šlovei ir nemirtingumui (rašyta 1938 m., čia buvo kalbama apie Kristaus Kūno narius; vert. past.). Įvairiuose pasaulio kraštuose brangiems bičiuliams patariame nebūti aplaidiems dėl tokio brangaus Atminimo paminėjimo, kuris yra tiek pilnas reikšmės visiems, kurie protingai tai įvertina. Nepatariame rinktis kartu didelėmis grupėmis, bet geriau, jog kiekviena maža grupelė susitiktų kartu, kaip jų įprasta; toks būdas, atrodo, buvo ir ankstyvojoje Bažnyčioje. Švęskime džiaugsminga širdimi, dar kartą kartu įvertinkime Atminimo iškilmingumą, ne vien tik susiedami tai su mūsų Viešpaties auka už mus, bet taip pat ir kaip turintį ryšį su mūsų asmeniškai aukos sandora būti mirusiais su Juo. Patariame, kad visi vadovai mažose Dievo žmonių grupelėse pasistengtų gauti, jei įmanoma, neraugintos duonos (galbūt iš kurios nors Žydų šeimos) ir nefermentuotų vynuogių sulčių, ar razinų sulčių, ar kitokio vynmedžio vaisiaus, kaip bus nutarta. Bendrai patariame, nenaudoti vyno, nes tai gali būti pagunda kai kuriems, silpniems kūne. Tačiau rekomenduojame, kad būtų pasirūpinta ir dėl tų, kurie sąžiningai tiki, kad vynas čia turi būti vartojamas. Tad, patenkinant kai kurių sąžinės reikalavimus, būtų neblogai pridėti truputį fermentuoto vyno į vynuogių ar razinų sultis.

Taip pat patariame, kad šie nedideli susirinkimai būtų be pasirodymo, puikavimosi, bet tinkamai pasiruošę, drausmingi, susirinktų kartu ramūs, tylūs, kupini kilnių, brangių minčių, atsižvelgiant į tą didžią transakciją (lot. transactio - sandėris, sutartis; vert. past.), į atliktą tą didį darbą, kurį minime; ir tai daug geriau, nei kreipti mūsų dėmesį labiau į formas ir ceremonijas. Tame, kaip ir visuose kituose dalykuose, stenkimės daryti tai, kas patiktų mūsų Viešpačiui, ir tada, galime būti užtikrinti, kad tai bus naudinga visiems, kurie dalyvauja. Jau esame užsiminę,

kad nei vienam neturi būti draudžiama dalyvauti, kuris išpažįsta tikėjimą į brangų kraują ir yra pasišventęs mūsų Išgelbėtoji, Jo tarnybai, nebent tam asmeniui būtų uždrausta Bažnyčios (ar susirinkimo) nutarimu. Paprastai, nereikia baimintis, kad kas nors pasinaudos ta dalyvavimo kartu privilegija, nebūdamas nuoširdus ir įsitikinęs širdyje. Greičiau, kai kuriems reikia padrašinimo, nes kartais yra klaidingai suprantami Apaštalo pasakyti žodžiai atžvilgiu tų, kurie „valgo ir geria nevertai, Viešpaties kūno neišskirdami, tokie valgo ir geria sau pasmerkimą“ (1 Kor. 11:29). Dėl tokių nuogaustaujančių, kurie, kaip mes tikime, neatsisakė privilegijos paminėti šitą svarbų įvykį, galėtume paaiškinti, kad pagal mūsų supratimą, Apaštalo paminėta klasė yra sudaryta iš tų, kurie nesuprato ir neįvertino tos aukos svarbumo, ir kurie paprasčiausiai, tą Atminimą pripažino, kad yra tai tik ceremoninės apeigos. Tokie valgo ir geria pasmerkimą, prakeikimą, kadangi, jei jie būtų ištyrinėję tą dalyką, tai aiškiai pamatytų sąlygas, kokiomis Viešpats priima „Mažąjį Būrelį“, renkama šiame Evangelijos Amžiuje. To nepadarymas, jiems atneša tam tikrą pasmerkimą, pabarimą; jie yra labiau atsakingi, nei kiti pasaulyje, kurie nieko nežino apie Viešpatį, Jo auką ir t.t. Tačiau mes, kai švenčiame šitą garbingą Atminimą, neužmirškime padėkoti Viešpačiui už mūsų išteisinimą, ir taip pat už tą svarbią privilegiją ir džiaugsmą būti bendra-aukotojais su mūsų Atpirkėju, papildydami kiek dar trūksta Kristaus sielvartų. Ir tuomet, kai esame nuliūdeję ir pasinėreję apmąstymuose, tyrinėdami savo širdis ta proga, stenkimės švęsti pergalę tikėjimu, kaip darė mūsų Viešpats, ir eikime į priekį giedodami gyrių ir garbindami Tą, kuris pašaukė mus iš tamsybės į Savo nuostabią šviesą, ir kuris tokiu būdu suteikė privilegiją dalyvauti tame dideliame darbe, kuris šiuo metu eina į priekį.

PT'1938,34-37; TP'1939,18-22; DT'2007,6-8, 2008,9-11.